

Verslag reis India 2020

Vrijdag 28 februari 2020, eerste uitdeeldag.

Carla Klepper en ik (Edith Ockeloën) zijn nu al een paar dagen in India in het stadje Mamallapuram. Het is een oud vissersdorp, zo'n 65 km onder Chennai (het vroegere Madras). We zijn hier drie jaar geleden ook geweest en hebben toen mensen mogen ontmoeten van de organisatie Tamilnadu Village Outreach, een organisatie die zich bezig houdt met het wel en wee van de dalits en de untouchables en vooral Sonny Saravanan is hier dagelijks mee bezig. De vorige keer dat we hier waren heeft Sonny ons meegenomen naar de dorpen en ons ook de schooltjes laten zien die door zijn organisatie zijn gebouwd. Er zijn ook leerkrachten in dienst. Wij hebben toen vooral schriften en pennen aan de kinderen gegeven. En we hebben een tegelvloer laten leggen in een gemeenschapshuis, waar de kinderen hun huiswerk kwamen maken.

Woensdag hebben we Sonny weer ontmoet. Hij vertelde dat er nu 24 kinderen naar school gaan, gesteund door de provinciale overheid. Hij wil ons graag weer meenemen naar de dorpen, nu om de Twindieren uit te delen. We hebben hem onze twee plunjezakken laten zien en hij zag er naar uit bij de uitdelingen aanwezig te zijn.

Nu is het vrijdag. Sonny had woensdag gezegd: twintig kleine en tien grote dieren meenemen en we gaan naar twee dorpen. We nemen nog zes lankabeertjes extra mee en zo'n acht grote dieren. We stoppen ze in drie tassen en lopen naar de plek waar we hebben afgesproken. We hoeven niet eens zo heel lang te wachten (het is hier tenslotte India!) voor Sonny aan komt rijden, al toeterend in zijn kleine zilverkleurige busje.

Natuurlijk moeten we eerst nog wat kopen van Sonny: snoepjes voor de kinderen (en zo blijkt later, ook voor de moeders) en een tasje met fruit voor de hele oude mevrouw. We hebben haar drie jaar geleden ontmoet en dachten toen al dat ze 100 jaar was, dus een wonder dat ze nog leeft! Dan rijden we Mamallapuram uit, bekend terrein. Ook de zesbaans snelweg langs een van de Japanse multinationals is een bekende weg. Een kudde koeien stormt de 'snelweg' op en Sonny manoeuvreert er keurig tussendoor.

Dan herkennen we de smalle weg tussen wat huisjes en hutten. Een kudde geiten dit keer komt ons tegemoet. We stoppen bij het dorpje en zijn verbaasd... zoveel huisjes! Ja, er zijn er 24 bijgebouwd. Wat volwassenen en kinderen komen naar ons toe. Ik haal de envelop met foto's van drie jaar geleden tevoorschijn en sommigen worden direct herkend. De twee kinderen herkennen hun ouders, de kleinste is de baby op hun arm.

Dan gaan we via een omweg op zoek naar de hele oude vrouw voor wie we fruit hebben meegenomen. We moeten nog wel even wachten want, zo begrijpen we, ze moet 'decent' gemaakt worden. We gaan naar haar huisje, want lopen kan ze niet meer. Op de weg zie ik een stoet kinderen van het tweede dorp naar dit dorp trekken. Zei Sonny 30 kinderen? Nou, dat zal me verbazen....

Daar zit ze dan, een klein mummie-vrouwtje in de deuropening, gewikkeld in een doek. Ze vouwt haar handen en murmelt. Carla geeft haar de tas met fruit, ik de foto van haar van drie jaar geleden. Geen idee of ze nog iets ziet, maar ze kust de foto onophoudelijk.

We zijn er geroerd door. Dit doet pijn, zo'n vrouwtje op de stenen vloer in haar eigen vuil. Onbeschrijfelijk. Sonny trekt ons weg. Ik weet dat ik haar niet meer zal zien en vraag innerlijk om een vredig einde voor haar.

Geen tijd voor verdere verwerking, Sony neemt ons mee naar een open plek in het dorp en daar zitten de kinderen al keurig op een rijtje, drie rijen dik. Het zijn véél kinderen!

Hier en daar wat moeder met hele kleintjes en er komen ook nog wat hummels aanrennen. Sonny wil graag een foto van ons met de kinderen en nou ja, vooruit dan maar:

We proberen te tellen.... En nog eens..... en nog eens. Hoeveel dieren hebben we bij ons? Nou ja, het is wat het is en niet anders. We gaan maar uitdelen en zien waar we komen. De kleintjes eerst. Sonny vertaalt en Carla begint te zeggen dat Sonny zich misschien wat verteld heeft....

Als we denken dat de kinderen snappen dat er in Nederland een kindje is met precies dezelfde knuffel, delen we de lankabeertjes uit aan de kleinsten. Ze zijn stuk voor stuk enthousiast, behalve de allerkleinsten, die reageren eerst nog wat angstig, maar gaan dan mee in de vrolijkheid van de anderen.

Dan delen we de grote dieren uit aan de kinderen die nog niets hebben.

De vrolijkere met het blauw geruite bloesje hadden we al een aap toebedacht.

Wonder boven wonder (maar dat hoort bij ons en Twinbears) zijn de tassen leeg als alle zittende kinderen een Twindier in hun armen hebben en zelfs de kleintjes op moeders arm konden een Twin krijgen. Het ene, nog achtergehouden lankabeertje wordt blij aangepakt door het wat grotere meisje dat met haar zusje is meegekomen en door Sonny gesommeerd was te gaan staan. Zo komt alles goed.

We maken foto's en ook dat vinden de kinderen leuk. Sonny haalt de zak met ingepakte snoepjes uit de auto en geeft die aan Carla. "Uitdelen! Aan kinderen en moeders!". En daar is Carla zoet mee.

Ondertussen loop ik naar één van de mooiste huisjes. Sonny en de bewoonster komen me achterna en ik mag naar binnen. Het ziet er keurig uit, de vloeren betegeld, de wanden knalblauw geverfd en een soort aanrechtje in de hoek. Slapen doet het gezin in één kamer en gewoon op de tegelvloer.

Ik vraag Sonny hoeveel een huisje kost; Carla en ik hebben erover gesproken om mogelijk een huisje te sponsoren, maar we hebben geen idee aan welk bedrag we dan moeten denken. Nadat Sonny een minuut hardop, doch binnensmonds heeft gerekend, weet ik het wel. Het is ver boven ons budget: ongeveer 4.000 dollar. Oeps.

Carla is klaar met de uitdeling van het snoepgoed. Ik hoop dat de kinderen de papiertjes netjes opruimen en niet dat ik over drie jaar de papiertjes hier nog her en der zal aantreffen.

Een super dunne jongen van ongeveer zestien jaar, schat ik zo, zit met zijn rugzak op het stoepje voor een huisje alles te bekijken. Carla biedt hem een snoepje aan en met een blos door zijn bruine snoet heen komt hij die halen. Zo schattig. Sonny zegt nog tegen de kinderen dat we, wie weet, eens terug zullen komen met foto's. Ook vertelt hij op ons verzoek nog eens dat de kindjes in Nederland hun knuffel knuffelen en dat de knuffel die zij nu hebben dat zal voelen. En... ook belangrijk: dat wij graag willen dat ze goed hun best doen op school. Met aandacht luisteren de kinderen. Wat zijn ze hier toch gezellig. Een klas met veertig van deze kinderen zou een makkie zijn. Sonny had Carla ook al een baan als Engelse juf aangeboden. Onbezoldigd, dat vast wel. We worden uitbundig gedag gezegd en gaan naar het tweede dorpje, hier vlak naast.

Geen huisjes hier. Alleen hutjes met daken van palmbladeren. De vloer is aarde.

Sonny roept een bewoonster van één van de hutjes en een moeder van een klein kindje, zelf hooguit 16 jaar schat ik, komt mij een hand geven. Sonny kent alle bewoners bij naam en ik merk dat hij hier ook hogelijk gewaardeerd wordt.

Carla blijft snoepjes uitdelen en hier zien we weer veel kinderen waarvan we sommigen herkennen van de uitdeling.

We lopen wat rond en gaan weer even naar het weggetje en worden gewezen op een keurige grote waterpomp, waar ook echt schoon water uitkomt, zo demonstreert Sonny.

We gaan terug, de snoepjes zijn ondertussen ook op. De laatste twee foto's worden door Sonny nog afgegeven aan twee kinderen in het eerste dorpje om aan de gefotografeerden te geven. Als één van hen de foto te nonchalant behandelt, krijgt ze een reprimande van Sonny. We rijden terug. Langs de weg stopt Sonny en daar zijn de ouders van de twee kinderen en van de foto. Ze zien er gezond en gelukkig uit.

Het is ondertussen donker. Een fietser zonder licht aan wordt door Sonny 'fool' genoemd. Koeien hebben ook geen licht, maar gaan langzamer en daar is Sonny aan gewend. We spreken, na wat overleg, af om morgen hetzelfde te doen. Dan veertig kinderen (ja, ja, Indiase telling zeker!) in een ander dorp. Leuk, daar zijn we dan nog niet geweest. En: maandag lunch bij Sonny thuis.

Sonny zet ons op de hoek van het toeristenstraatje af en we lopen verder, snakkend naar ons balkon en een borrel. Het is ongeveer zeven uur. We praten na en zijn erg tevreden. Als we elkaars foto's bekijken, voelen we dat nog steeds.

